

TO

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ 18^ο ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ

Σ υ ν ε δ ρ í α σ ε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 13 Ιουνίου 2018, με δικαστή την,
γι α να δικάσει την αγωγή με χρονολογία κατάθεσης 18.12.2017,

τω ν : 1.....

κ α τ á τ o u Ελληνικού Δημοσίου, το οποίο εκπροσωπείται από τον Υπουργό Οικονομικών

Αφού μελέτησε τη δικογραφία

Σκέψη κατά το νόμο

1. Επειδή, οι ομοδικούντες ενάγοντες, εν ενεργεία δικαστικοί λειτουργοί, εκθέτουν στην ένδικη κοινή αγωγή τους ότι συνεπεία των επικαλούμενων παρανόμων ενεργειών των οργάνων του εναγομένου Ελληνικού Δημοσίου, συνισταμένων στη θέση και εφαρμογή των αντισυνταγματικών διατάξεων των περιπτώσεων 13 και 14 της υποπαραγράφου Γ1 της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του Ν 4093/2012 (Α 222), με τις οποίες καθορίσθηκαν αναδρομικώς από 1.8.2012, μειωτικώς σε σχέση με τις προϊσχύσασες μισθολογικές διατάξεις, οι αποδοχές των δικαστικών λειτουργών, καθώς και με τη μεταγενέστερη θέσπιση του άρθρου 181 του Ν 4270/2014, με την οποία προβλέφθηκε η μερική, κατά το ήμισυ μόνο και όχι καθ' ολοκληρία καταβολή της διαφοράς αποδοχών που προέκυψε μετά την κατάργηση των επιβληθεισών με τον ως άνω Ν 4093/2012 περικοπών, ζημιώθηκαν παρανόμως κατά τα κατ' ιδίαν επιμέρους ποσά των 18.955,33 ευρώ ο πρώτος και 19.343,00 ευρώ η δεύτερη, τα οποία αντιστοιχούν στο ήμισυ (50%) του συνόλου εκ των δικαιούμενων παρ' αυτών αναδρομικών αποδοχών του χρονικού διαστήματος από 1.8.2012 έως 30.6.2014 που δεν καταβλήθηκαν, επιδιώκουν δε ενόψει τούτων την αποκατάσταση της προσγενόμενης εις βάρος τους περιουσιακής ζημίας κατ' εφαρμογή του άρθρου 105 ΕισΝΑΚ, και αιτούνται κατά το προβαλλόμενο αίτημα της αγωγής, εν μέρει καταψηφιστικού χαρακτήρα για το ποσό των 6.000,00 ευρώ, ως εκ του ύψους του οποίου δεν απαιτείται, σύμφωνα με το άρθρο 274 παρ. 2 ΚΔΔ, καταβολή τέλους δικαστικού ενσήμου, και εν μέρει αναγνωριστικού χαρακτήρα ως προς τα υπόλοιπα ποσά: α) να υποχρεωθεί το Ελληνικό Δημόσιο να καταβάλει, επιμεριστικώς στον καθένα από τους ενάγοντες, το ποσό των 6.000,00 ευρώ εντόκως από την επίδοση της αγωγής μέχρις εξόφλησης και β) να αναγνωρισθεί η υποχρέωση αυτού (Ελληνικού Δημοσίου) να καταβάλει: 1) στον πρώτο εξ αυτών το ποσό των 12.955,33 ευρώ, 2) στη δεύτερη εκ τούτων το ποσό των 13.343,00 ευρώ, νομιμοτόκως σε αμφότερες τις περιπτώσεις από την επίδοση της αγωγής μέχρις εξόφλησης.

2.

3. Επειδή, με τις διατάξεις των περιπτώσεων 13 - 36 της υποπαραγράφου Γ.1 της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του Ν 4093/2012 «Έγκριση Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013 - 2016 - Επείγοντα Μέτρα Εφαρμογής του ν. 4046/2012 και του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013 - 2016» επήλθαν μειώσεις σε όλα τα χαρακτηρισθέντα από το νομοθέτη ως «ειδικά μισθολόγια», με βάση τα οποία αμειβονται διάφορες κατηγορίες λειτουργών και

υπαλλήλων. Ειδικότερα, με την περίπτωση 1 της ανωτέρω υποπαραγράφου ορίσθηκε ότι: «Τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας, που προβλέπονται από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη για λειτουργούς [...] καταργούνται από 1.1.2013», με τις περιπτώσεις δε 13 και 14 τροποποιήθηκαν τα άρθρα 29 και 30 του Ν. 3205/2003 και επήλθαν περαιτέρω μειώσεις στις αποδοχές των δικαστικών λειτουργών με τη μείωση του βασικού μισθού του Πρωτοδίκη και των αντίστοιχων βαθμών, τη μείωση των συντελεστών, βάσει των οποίων καθορίζονται οι βασικοί μισθοί των λοιπών βαθμών, και με τη μείωση των προβλεπόμενων στις παραγράφους 3, 5 και 6 του άρθρου 30 του Ν. 3205/2003 επιδόματος και αποζημιώσεων. Εξάλλου, στην περίπτωση 37 της ανωτέρω υποπαραγράφου Γ1 ορίσθηκε ότι: «Ο χρόνος και ο τρόπος επιστροφής των αχρεωστήτως καταβληθεισών αποδοχών [...] που προκύπτουν από την εφαρμογή των διατάξεων της παρούσας υποπαραγράφου, καθορίζεται με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών». Κατ' εξουσιοδότηση της τελευταίας αυτής διάταξης εκδόθηκε η οικ. 2/83408/0022/14.11.2012 (Β 3017) απόφαση του Αναπληρωτή Υπουργού Οικονομικών με τίτλο «Επιστροφή των αχρεωστήτως καταβληθεισών αποδοχών και συντάξεων που προκύπτουν από την εφαρμογή των διατάξεων της υποπαραγράφου Γ1 του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012 (222 Α'/12-11-2012)». Με την απόφαση αυτή ορίσθηκε ο τρόπος παρακράτησης των ποσών τα οποία προκύπτουν από τη μείωση των αποδοχών κατ' εφαρμογή των διατάξεων των περιπτώσεων 13 έως 36 της υποπαραγράφου Γ1 της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του Ν 4093/2012 και αντιστοιχούν στο χρονικό διάστημα από 01.08.2012 μέχρι την εφαρμογή του νόμου αυτού.

4. Επειδή, με την 88/2013 απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου (κατά το άρθρο 88 παρ. 2 του Συντάγματος) κρίθηκε ότι οι διατάξεις των περιπτώσεων 13 και 14 της υποπαραγράφου Γ.1 της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του Ν 4093/2012, με τις οποίες θεσπίσθηκε αναδρομική, από 01.08.2012, μείωση των αποδοχών των δικαστικών λειτουργών, καθώς και η απολύτως συναφής προς αυτές εξουσιοδοτική διάταξη της περίπτωσης 37 της ίδιας ως άνω υποπαραγράφου Γ.1, κατά το μέρος που αφορά στους δικαστικούς λειτουργούς, αντίκεινται στις διατάξεις του άρθρου 26 του Συντάγματος και στις εξειδικεύουσες αυτές, ως προς την δικαστική εξουσία, διατάξεις των άρθρων 87 παρ. 1 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος, οι οποίες επιτάσσουν την ιδιαίτερη μισθολογική μεταχείριση των δικαστικών λειτουργών με την χορήγηση σε αυτούς αποδοχών ανάλογων προς το κύρος και την αποστολή του λειτουργήματός τους. Περαιτέρω, με την ίδια (88/2013) απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου κρίθηκε επίσης ότι, εφόσον οι ανωτέρω διατάξεις του Ν 4093/2012 και της κατ' εξουσιοδότηση αυτών εκδοθείσας 2/83408/0022/14.11.2012 υπουργικής απόφασης, δεν μπορούν να εφαρμοσθούν ως ανίσχυρες (αντισυνταγματικές), για τον προσδιορισμό των αποδοχών των δικαστικών λειτουργών, είναι εφαρμοστέες οι προϊσχύουσες αυτών διατάξεις και ότι τούτο δεν συνιστά άσκηση νομοθετικού έργου εκ μέρους του δικαστή, κατά παράβαση του άρθρου 80 παρ. 1 του Συντάγματος, το οποίο ορίζει ότι «Μισθός, σύνταξη, χορηγία ή αμοιβή ούτε εγγράφεται στον προϋπολογισμό του Κράτους ούτε παρέχεται χωρίς οργανικό ή άλλο ειδικό νόμο», εφόσον η εφαρμογή των διατάξεων που ίσχυαν έως την ψήφιση των ανωτέρω διατάξεων του Ν 4093/2012 για τον υπολογισμό του ύψους των αποδοχών των δικαστικών λειτουργών δεν αποτελεί θέσπιση νέων κανόνων δικαίου εκ μέρους του Ειδικού Δικαστηρίου, αλλά άσκηση έργου ανατεθειμένου, κατά το άρθρο 93 παρ. 4 του Συντάγματος, στα δικαστήρια και συνισταμένου στην μη

εφαρμογή κανόνα δικαίου, που αντίκειται στο Σύνταγμα, και στην επίλυση της διαφοράς με την εφαρμογή, εάν υπάρχει, όπως συνέβαινε στην κρινόμενη υπόθεση, προγενέστερου νόμου.

5. Επειδή, μετά την προαναφερόμενη 88/2013 απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου, δημοσιεύθηκε ο Ν 4270/2014 (Α 143), με το άρθρο 181 παρ. 1 του οποίου ορίσθηκαν τα εξής: «α. Οι διατάξεις των περιπτώσεων 13, 14 και 15 της υποπαραγράφου Γ.1 της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 (Α' 222) καταργούνται από τότε που ίσχυσαν. Με τη ρύθμιση του προηγούμενου εδαφίου δεν θίγεται η επελθούσα από 1.8.2012 παύση της αναστολής ισχύος των διατάξεων περί μισθολογικών προαγωγών και επιδόματος χρόνου υπηρεσίας των δικαστικών λειτουργών και των μελών του κυρίου προσωπικού του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. β. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων καθορίζεται ο χρόνος και η διαδικασία καταβολής της διαφοράς αποδοχών που απορρέει από τη διάταξη της προηγούμενης παραγράφου, για το χρονικό διάστημα από 1-8-2012 έως την ημερομηνία δημοσίευσης του παρόντος νόμου, προς τους δικαστικούς λειτουργούς και τα μέλη του κύριου προσωπικού του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, εν ενεργείᾳ και συνταξιούχους όλων των βαθμίδων». Περαιτέρω, με το άρθρο 183 παρ. 2 περίπτωση δ' του ίδιου ως άνω νόμου ορίσθηκε ότι: «Η ισχύς των διατάξεων των άρθρων 178 έως και 182 αρχίζει από τη δημοσίευση του παρόντος νόμου.».

Στη συνέχεια, δημοσιεύθηκε ο Ν 4307/2014 (Α 246, με ημερομηνία έναρξης ισχύος την 15.11.2014), με το άρθρο 86 παρ. 6 του οποίου ο νομοθέτης προέβη σε περικοπή κατά 50% των ως άνω οφειλομένων και καταβλητέων στους δικαστικούς λειτουργούς αναδρομικών αποδοχών, επικαλούμενος, αφενός την επιτακτική ανάγκη «συγκράτησης του δημοσιονομικού κόστους σε επίπεδα που δεν θέτουν σε διακινδύνευση την επίτευξη των δημοσιονομικών στόχων του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2015 - 2018 (ν. 4263/2014)» και, αφετέρου, την ανατροπή της εισοδηματικής πολιτικής, που επήλθε με τις αποφάσεις 2192 - 2196/2014 της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, με τις οποίες κρίθηκε ότι οι διατάξεις των περιπτώσεων 31-33 της υποπαραγράφου Γ1 της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του Ν.4093/2012 (με τις οποίες είχε επέλθει μείωση των αποδοχών και των συντάξεων των στελεχών των ενόπλων δυνάμεων και των σωμάτων ασφαλείας, ως προς τους οποίους ισχύουν επίσης ειδικά μισθολόγια), αντίκεινται σε συνταγματικές διατάξεις και αρχές. Ειδικότερα, στις παρ. 6 και 7 άρθρο 86 του νόμου αυτού ορίσθηκαν τα ακόλουθα: «6. Η περίπτωση β' της παραγράφου 1 του άρθρου 181 του ν. 4270/2014 (Α' 143) αντικαθίσταται και προστίθενται περιπτώσεις γ', δ', ε' και στ' ως εξής: [...] [με τις ανωτέρω διατάξεις, επαναλήφθηκαν ουσιαστικώς οι οικείες διατάξεις των άρθρων 29, 30, 32 και 33 του Ν 3205/2003, όπως αυτές είχαν τροποποιηθεί και ίσχυαν πριν από την έναρξη ισχύος των διατάξεων των περιπτώσεων 13, 14 και 15 της υποπαραγράφου Γ.1 της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του Ν 4093/2012, δηλαδή πριν από την 01.08.2012]. «στ. Οι διαφορές αποδοχών και συντάξεων που προκύπτουν από τις διατάξεις των περιπτώσεων α' έως και ε' της παρούσας παραγράφου, για το χρονικό διάστημα από 1.8.2012 έως και 30.6.2014, θα καταβληθούν απομειωμένες κατά το ήμισυ». 7. Η υφιστάμενη περίπτωση β' της παραγράφου 1 του άρθρου 181 του ν. 4270/2014 αναριθμείται σε περίπτωση ζ' και αντικαθίσταται από τότε που ίσχυσε, ως εξής: «ζ. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης,

Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων καθορίζεται ο χρόνος και η διαδικασία καταβολής των διαφορών αποδοχών και συντάξεων που απορρέουν από τις διατάξεις των προηγούμενων περιπτώσεων (α' έως και στ'), για το χρονικό διάστημα από 1.8.2012 έως και 30.6.2014, προς τους δικαστικούς λειτουργούς [...] εν ενεργεία [...] όλων των βαθμίδων». Κατ' εξουσιοδότηση της τελευταίας αυτής διάταξης της περίπτωσης ζ' της παρ. 1 του άρθρου 181 του Ν 4270/2014, όπως αυτή τέθηκε με την παρ. 7 του άρθρου 86 του Ν 4307/2014, εκδόθηκε η οικ2/88380/ΔΕΠ/17.11.2014 κοινή απόφαση του Υπουργού Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και του Αναπληρωτή Υπουργού Οικονομικών (Β 3093/18.11.2014), με την οποία καθορίσθηκε ο χρόνος και ο τρόπος καταβολής, μεταξύ άλλων, στους δικαστικούς λειτουργούς, εν ενεργεία και συνταξιούχους, της διαφοράς αποδοχών και συντάξεων για το χρονικό διάστημα από 01.8.2012 έως 30.6.2014. Ειδικότερα, στο άρθρο 1 της παραπάνω απόφασης ορίζεται ότι: «Οι διαφορές αποδοχών που απορρέουν από τις διατάξεις των περιπτώσεων α' έως και στ' της παραγράφου 1 του άρθρου 181 του ν. 4270/2014 (ΦΕΚ 143/Α'), όπως τροποποιήθηκε με τις όμοιες των παρ. 6 και 7 του άρθρου 86 του ν. 4307/2014 (ΦΕΚ 246/Α'), για το χρονικό διάστημα από 1-8-2012 έως 30-6-2014, για τους δικαστικούς λειτουργούς, καθώς και τα μέλη του κύριου προσωπικού του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους όλων των βαθμίδων θα καταβληθούν σταδιακά σε μηνιαίες δόσεις, ως εξής: 1. Για τους εν ενεργεία δικαστικούς λειτουργούς και τα μέλη του Ν.Σ.Κ. των οποίων: α. Οι δικαιούμενες συνολικές αναδρομικές διαφορές αποδοχών δεν υπερβαίνουν το ποσό των διακοσίων πενήντα ευρώ (250,00 €), αυτές θα καταβληθούν σε μία δόση την 27-1-2015. β. Οι δικαιούμενες συνολικές αναδρομικές διαφορές αποδοχών υπερβαίνουν το ποσό των διακοσίων πενήντα ευρώ (250,00 €), αυτές θα καταβληθούν σταδιακά σε τριάντα έξι (36) μηνιαίες ισόποσες δόσεις. Η 1η δόση θα καταβληθεί την 27-1-2015, ενώ οι επόμενες δόσεις θα καταβάλλονται την εικοστή εβδόμη (27η) ημέρα εκάστου μηνός μέχρι και την 27-12-2017, οπότε θα καταβληθεί η τελευταία δόση. 2. Η καταβολή των ανωτέρω ποσών θα γίνει με μισθοδοτικές καταστάσεις, από τους οικείους εκκαθαριστές των δικαστικών υπηρεσιών και των υπηρεσιών του Ν.Σ.Κ. ή τους νόμιμους αναπληρωτές τους, οι οποίες αποστέλλονται στην Ενιαία Αρχή Πληρωμής. 3. [...]]».

6. Επειδή, ακολούθως, με την 127/2016 απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου, κρίθηκε ότι η ρύθμιση που θεσπίσθηκε με το προαναφερόμενο άρθρο 86 (παρ. 6) του Ν 4307/2014, αντίκειται στις διατάξεις των άρθρων 26, 87 (παρ. 1) και 88 (παρ. 2) του Συντάγματος, οι οποίες επιτάσσουν την ιδιαίτερη μισθολογική μεταχείριση των δικαστικών λειτουργών, καθώς και στην αρχή του κράτους δικαίου και στα άρθρα 20 (παρ. 1) και 95 (παρ. 5) του Συντάγματος και το άρθρο 6 (παρ. 1) της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών (Ε.Σ.Δ.Α., η οποία κυρώθηκε με το άρθρο 1 του ΝΔ 53/1974, Α 256), από τα οποία, σε συνδυασμό με τα άρθρα 26 και 88 (παρ. 2) του Συντάγματος, συνάγεται η υποχρέωση πλήρους συμμόρφωσης των οργάνων της Πολιτείας προς τις δικαστικές αποφάσεις, μεταξύ των οποίων και προς τις αποφάσεις του Ειδικού Δικαστηρίου, ενώ – αντιθέτως - με τη ρύθμιση του Ν 4307/2014 ο νομοθέτης περιορίσθηκε να συμμορφωθεί εν μέρει μόνον προς τα κριθέντα με την 88/2013 απόφαση του ίδιου Δικαστηρίου, η δε μερική μόνον συμμόρφωση δεν δικαιολογείται από την επίκληση και παράθεση εκ μέρους των αρμοδίων οργάνων λόγων αποκλειστικώς δημοσιονομικού χαρακτήρα.

Περαιτέρω, κρίθηκε ότι εφαρμοστέες για τον προσδιορισμό των αποδοχών των δικαστικών λειτουργών, κατά το χρονικό διάστημα από 01.08.2012 έως 30.06.2014, είναι οι διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 181 του Ν 4270/2014, όπως είχαν αρχικώς (ήτοι, πριν τροποποιηθούν από το Ν 4307/2014), με τις οποίες, αφενός καταργήθηκαν από τότε που ίσχυσαν (δηλαδή από 01.08.2012) οι διατάξεις του Ν 4093/2012, που κηρύχθηκαν αντισυνταγματικές με την απόφαση 88/2013 του Ειδικού Δικαστηρίου, και αφετέρου προβλέφθηκε η καταβολή στους δικαστικούς λειτουργούς του συνόλου της διαφοράς αποδοχών που απορρέει από την εν λόγω κατάργηση, για το χρονικό διάστημα από 01.08.2012 έως τη δημοσίευση του Ν 4270/2014.

7. Επειδή, κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 105 του Εισ.N.A.K., για να στοιχειοθετηθεί ευθύνη του Δημοσίου προς αποζημίωση λόγω πράξης ή παράλειψης των οργάνων του, κατά την άσκηση της ανατεθειμένης σ' αυτά δημόσιας εξουσίας, απαιτείται, μεταξύ άλλων, η πράξη ή παράλειψη να είναι παράνομη. Εκ του ότι δε ο νομοθέτης, είτε με νόμο είτε με διοικητική κανονιστική πράξη, εκδοθείσα κατ' εξουσιοδότηση νόμου, καθορίζει γενικότερα τους όρους του αδίκου, παρέπεται ότι δεν μπορεί να προκύψει, έστω και αν προκαλείται ζημία σε τρίτο, ευθύνη του Δημοσίου προς αποζημίωση, κατ' εφαρμογή του άρθρου 105 του Εισ.N.A.K. από την εκ μέρους της πολιτείας νομοθέτηση με τα αρμόδια αυτής όργανα ή από την παράλειψη των οργάνων αυτών να νομοθετήσουν, εκτός αν από τη νομοθέτηση ή την παράλειψή της γεννάται αντίθεση προς κανόνες δικαίου υπέρτερης τυπικής ισχύος (Ολ.Σ.τ.Ε. 4741/2014).

Στην τελευταία αυτή περίπτωση, ευθύνη του Δημοσίου προς αποζημίωση του ζημιωθέντος γεννάται μόνο αν οι επιζήμιες συνέπειες επέρχονται απευθείας από την επίμαχη διάταξη, πριν και ανεξάρτητα από οποιαδήποτε εφαρμογή της με πράξη της Διοίκησης. Στις λοιπές περιπτώσεις, κατά τις οποίες οι επιζήμιες συνέπειες επέρχονται από την εφαρμογή του πιο πάνω κανόνα δικαίου, δηλαδή από την πράξη της Διοίκησης που τον εφαρμόζει στην ατομική περίπτωση, η ευθύνη έναντι του ζημιωθέντος προκύπτει όχι από τον κανόνα δικαίου αλλά από την τελευταία αυτή πράξη (Ολ. Σ.τ.Ε. 734/2016, Ολ. Σ.τ.Ε. 4741/2014). Εξάλλου, για τη θεμελίωση της ευθύνης προς αποζημίωση απαιτείται, μεταξύ άλλων, να υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της παράνομης πράξης ή παράλειψης ή υλικής ενέργειας και της επελθούσας ζημίας. Ο σύνδεσμος αυτός υφίσταται όταν, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας, η φερόμενη ως ζημιογόνος πράξη ή παράλειψη ή υλική ενέργεια, κατά την συνήθη πορεία των πραγμάτων και εν όψει των ειδικών συνθηκών της συγκεκριμένης περίπτωσης ήταν εξ αντικειμένου ικανή και πρόσφορη να επιφέρει το ζημιογόνο γεγονός (Ολ.Σ.τ.Ε. 4741/2014, Σ.τ.Ε. 877/2013 7μ.).

Επίσης, κατά την έννοια των προαναφερθεισών διατάξεων του άρθρου 105 του Εισ.N.A.K. σε συνδυασμό με αυτήν του άρθρου 298 του Α.Κ., η αποζημίωση, την οποία οφείλει το Δημόσιο, περιλαμβάνει τη διαφορά μεταξύ της περιουσιακής κατάστασης του ζημιωθέντος μετά την επέλευση του ζημιογόνου γεγονότος, και εκείνης στην οποία θα τελούσε ο ζημιωθείς αν δεν συνέβαινε αυτό το γεγονός. Όταν δε από το ζημιογόνο γεγονός προκύπτει και ωφέλεια, η οποία τελεί σε αιτιώδη σύνδεσμο προς αυτό, πραγματική ζημία είναι ότι υπολείπεται μετά την αφαίρεση της ωφέλειας. Τέτοιος σύνδεσμος δεν υπάρχει

όταν ζημία και ωφέλεια στηρίζονται σε διαφορετική η καθεμία αιτία (βλ. Σ.τ.Ε. 1085/2016 σκ. 3, 3732/2012 σκ. 3, 866/2011 7μ. σκ. 6, 2803/2000 7μ. κ.α.).

8. Επειδή, περαιτέρω, στο άρθρο 90 του Ν 2362/1995 «Περί Δημοσίου Λογιστικού, ελέγχου των δαπανών του Κράτους και άλλες διατάξεις» (Α 247) ορίζεται ότι: «1. Οποιαδήποτε απαίτηση κατά του Δημοσίου παραγράφεται μετά πενταετία, εφόσον από άλλη γενική ή ειδική διάταξη δεν ορίζεται βραχύτερος χρόνος παραγραφής αυτής. 2. [...] 3. Η απαίτηση οποιουδήποτε των επί σχέσει δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου υπαλλήλων του Δημοσίου, πολιτικών ή στρατιωτικών, κατ' αυτού, που αφορά σε αποδοχές ή άλλες κάθε φύσεως απολαυές αυτών ή αποζημιώσεις, έστω και αν βασίζεται σε παρανομία των οργάνων του Δημοσίου ή στις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεις, παραγράφεται μετά διετία από της γενέσεώς της. 4. [...]» και στο άρθρο 91, ότι: «Επιφυλασσομένης κάθε άλλης ειδικής διατάξεως του παρόντος, η παραγραφή οποιαδήποτε απαιτήσεως κατά του Δημοσίου αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο γεννήθηκε και ήταν δυνατή η δικαστική επιδίωξη αυτής. [...]».

Με την 1/2012 απόφαση του Ανώτατου Ειδικού Δικαστηρίου (Α.Ε.Δ.) κρίθηκε ότι είναι συνταγματική η διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου 90 του Ν 2362/1995, βάσει της οποίας θεσπίζεται σε βάρος των υπαλλήλων και λειτουργών του Δημοσίου ειδικώς βραχυπρόθεσμη διετής παραγραφή, ενώ κατά την παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου προβλέπεται πενταετής παραγραφή για όλες τις λοιπές απαιτήσεις κατά του Δημοσίου. Ακόμη, με την 32/2008 απόφαση του Α.Ε.Δ. κρίθηκε ότι με την ως άνω διάταξη της παρ. 3 του άρθρου 90 του Ν 2362/1995 ρυθμίζεται ειδικώς το θέμα του χρόνου της παραγραφής των επί σχέσει δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου υπαλλήλων του Δημοσίου, πολιτικών ή στρατιωτικών και των λειτουργών του Δημοσίου, κατ' αυτού, που αφορούν σε αποδοχές ή άλλες κάθε φύσεως απολαβές αυτών ή αποζημιώσεις, έστω και αν βασίζονται σε παρανομία των οργάνων του Δημοσίου ή στις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεις, και ορίζεται ως χρονικό σημείο ενάρξεως της παραγραφής αυτής η γένεση της κάθε αντίστοιχης αξιώσεως.

Περαιτέρω, στο άρθρο 93 του ίδιου Ν 2362/1995 ορίζεται ότι: «Με την επιφύλαξη ειδικών διατάξεων, η παραγραφή των χρηματικών απαιτήσεων κατά του Δημοσίου διακόπτεται μόνο: α) [...] γ) Με την υποβολή αιτήσεως προς το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Ν.Σ.Κ.) για την αναγνώριση της απαιτήσεως, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από τη χρονολογία που φέρει η έγκριση ή μη από τον Υπουργό Οικονομικών του οικείου πρακτικού του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. Υποβολή δεύτερης αίτησης δεν διακόπτει εκ νέου την παραγραφή. δ) [...]». Εξάλλου, στο άρθρο 143 του Ν 4270/2014 [Α 143, ο οποίος άρχισε να ισχύει στις 01.01.2015 (βλ. αρ. 183 αυτού)] ορίζεται ότι: «Με την επιφύλαξη ειδικών διατάξεων, η παραγραφή των χρηματικών απαιτήσεων κατά του Δημοσίου διακόπτεται μόνο: α. [...] γ. Με την υποβολή αιτήσης προς το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους για την αναγνώριση της απαίτησης, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από τη χρονολογία θεώρησης ή έγκρισης του οικείου πρακτικού του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους. Αν δεν εκδοθεί πρακτικό, η παραγραφή αρχίζει μετά την πάροδο έξι (6) μηνών από τη χρονολογία υποβολής της αίτησης. [...]» και στο άρθρο 183 αυτού ορίζεται ότι: «1. Η ισχύς των διατάξεων του παρόντος νόμου αρχίζει από την 1.1.2015, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά σε αυτές ή στην επόμενη παράγραφο. 2. Ειδικότερα: α. [...] β. [...] γ. Οι διατάξεις του Υποκεφαλαίου 12 [ήτοι τα άρθρα 136 -

145 «ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΝ, ΚΑΤΑΣΧΕΣΕΙΣ, ΕΚΧΩΡΗΣΕΙΣ»] του Κεφαλαίου Β' του Μέρους Δ' ισχύουν για απαιτήσεις του Δημοσίου που βεβαιώνονται προς είσπραξη μετά την 01.01.2015, καθώς και για απαιτήσεις σε βάρος του Δημοσίου που γεννώνται μετά την ημερομηνία αυτή. Κατ' εξαίρεση: αα. [...] ββ. οι διατάξεις της περύπτωσης γ' του άρθρου 143 εφαρμόζονται και για ήδη υποβληθείσες αιτήσεις προς το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους και η σχετική προθεσμία των έξι (6) μηνών αρχίζει από την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου, γγ. [...]. Ετέρωθεν, στο άρθρο 42 του Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., ο οποίος κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του Ν 3528/2007 (Α 26), ορίζεται ότι: «Ο μισθός προκαταβάλλεται στην αρχή κάθε δεκαπενθημέρου. [...]».

Τέλος, στο άρθρο 75 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (Κ.Δ.Δ.), που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του Ν 2717/1999 (Α 97), όπως η παρ. 2 αντικαταστάθηκε με το άρθρο 19 του Ν 3900/2010 (Α 213) και ισχύει από 01.01.2011, κατά το άρθρο 70 του νόμου αυτού, ορίζεται ότι: «1. Η εκκρεμοδικία αρχίζει με την κατάθεση της αγωγής και λήγει με τη δημοσίευση της οριστικής απόφασης ή την κατάργηση της δίκης. 2. Τα κατά το ουσιαστικό δίκαιο έννομα αποτελέσματα της άσκησης της αγωγής επέρχονται, ως προς τον εναγόμενο, από την επίδοσή της σε αυτόν από τον ενάγοντα. Η παραγραφή, η οποία σύμφωνα με το προηγούμενο εδάφιο διακόπηκε, αρχίζει πάλι μόνο από την τελεσιδικία της απόφασης ή την κατάργηση της δίκης. 3. [...]».

9. Επειδή, στην προκείμενη περίπτωση, από τα στοιχεία της δικογραφίας, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται: α) 23 μηνιαίες υπηρεσιακές βεβαιώσεις αναδρομικών αποδοχών του Προϊσταμένου του Τμήματος Μισθοδοσίας της Διεύθυνσης Οικονομικού της Γενικής Διεύθυνσης Διοικητικής Υποστήριξης και Ανθρώπινου Δυναμικού του Υπουργείου Δικαιοσύνης Διαφάνειας και Ανθρώπινων Δικαιωμάτων, χρονικής περιόδου Αυγούστου 2012 έως Ιουνίου 2014 για καθένα εκ των εναγόντων, β) 2 υπηρεσιακές βεβαιώσεις του ίδιου οργάνου, από τις οποίες προκύπτουν τα συνολικά ποσά (37.910,66 ευρώ και 38.686,00 ευρώ) των αναδρομικών αποδοχών για καθέναν από αυτούς, για το χρονικό διάστημα Αύγουστος 2012 έως Ιούνιος 2014 και γ) το έγγραφο του Τμήματος Μισθοδοσίας της Διεύθυνσης Οικονομικού του Υπουργείου Δικαιοσύνης και Διαφάνειας Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, από το οποίο προκύπτει ότι οι ενάγοντες, ως μερική συμμόρφωση προς τα κριθέντα με την 88/2013 απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 86 (παρ. 6) του Ν 4307/2014 και της κατ' εξουσιοδότηση του νόμου αυτού Κ.Υ.Α., έλαβαν ο καθένας το ήμισυ της διαφοράς αποδοχών που προέκυψε μετά την κατάργηση των περικοπών που έγιναν με τον Ν 4093/2012 σε 36 ισόποσες δόσεις, προκύπτουν τα εξής: Ι. Ο πρώτος ενάγων είναι δικαστικός λειτουργός εν ενεργεία και υπηρετούσε, κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα, από 01.08.2012 έως 30.06.2014. Κατά το χρονικό διάστημα από 01.08.2012 έως 31.12.2012 έλαβε μηνιαίες αποδοχές, με βάση το ειδικό μισθολόγιο των δικαστικών λειτουργών (Ν 3205/2003), ειδικότερα, δε, σύμφωνα με όσα ιστορούνται στην κρινόμενη αγωγή, βασικό μισθό, ποσού 3.307,00 ευρώ, χρονοεπίδομα, οριζόμενο σε ποσοστό κλιμακούμενο ανάλογα με τον χρόνο υπηρεσίας, το οποίο υπολογιζόταν επί του βασικού του μισθού, επίδομα ταχύτερης διεκπεραίωσης, ύψους 625,60 ευρώ και πάγια αποζημίωση, ποσού 769,12 ευρώ. Στη συνέχεια, ενόψει της αναδρομικής μείωσης των αποδοχών των δικαστικών λειτουργών, από

01.08.2012 έως 31.12.2012, παρακρατήθηκε από αυτόν, αρχής γενομένης από 01.01.2013, το ποσό της περικοπής που αντιστοιχούσε σε εκείνο το χρονικό διάστημα (από 01.08.2012 έως 31.12.2012).

Ενόψει αυτών, και σύμφωνα με την προαναφερθείσα από 11.11.2014 υπηρεσιακή βεβαίωση, οι αναδρομικές αποδοχές του για το χρονικό διάστημα από τον Αύγουστο του 2012 έως τον Ιούνιο του 2014, διαμορφώθηκαν ως εξής: αναδρομικά βασικού μισθού ύψους 18.451,31 ευρώ, αναδρομικά πάγιας αποζημίωσης ύψους 4.809,76 ευρώ, αναδρομικά ταχύτερης διεκπεραίωσης ύψους 3.578,80 ευρώ και αναδρομικά χρονοεπιδόματος ύψους 11.070,79 ευρώ, ήτοι συνολικό ποσό αναδρομικών αποδοχών ύψους 37.910,66 ευρώ. Εν συνεχείᾳ, όπως προκύπτει από το προαναφερθέν έγγραφο του Τμήματος Μισθοδοσίας της Διεύθυνσης Οικονομικού του Υπουργείου Δικαιοσύνης και Διαφάνειας Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, αυτός, ως μερική συμμόρφωση προς τα κριθέντα με την 88/2013 απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 86 (παρ. 6) του Ν 4307/2014 και της κατ' εξουσιοδότηση του νόμου αυτού Κ.Υ.Α., έλαβε το ήμισυ της διαφοράς αποδοχών που προέκυψε μετά την κατάργηση των περικοπών που έγιναν με τον Ν 4093/2012 σε 36 ισόποσες μηνιαίες δόσεις. Ακολούθως, με την 230158/22.12.2014 αίτησή του, ο ίδιος ζήτησε από το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Ν.Σ.Κ.) την αναγνώριση της ανωτέρω αξίωσής του.

II. Αντιστοίχως, η δεύτερη ενάγουσα είναι δικαστικός λειτουργός εν ενεργείᾳ. Κατά το χρονικό διάστημα από 01.08.2012 έως 31.12.2012 έλαβε μηνιαίες αποδοχές, με βάση το ειδικό μισθολόγιο των δικαστικών λειτουργών (Ν 3205/2003), ειδικότερα, δε, σύμφωνα με όσα ιστορούνται στην κρινόμενη αγωγή, βασικό μισθό, ποσού 3.307,00 ευρώ, χρονοεπίδομα, οριζόμενο σε ποσοστό κλιμακούμενο ανάλογα με τον χρόνο υπηρεσίας, το οποίο υπολογιζόταν επί του βασικού του μισθού, επίδομα ταχύτερης διεκπεραίωσης, ύψους 625,60 ευρώ και πάγια αποζημίωση, ποσού 769,12 ευρώ. Στη συνέχεια, ενόψει της αναδρομικής μείωσης των αποδοχών των δικαστικών λειτουργών, από 01.08.2012 έως 31.12.2012, παρακρατήθηκε σε αυτήν, αρχής γενομένης από 01.01.2013, το ποσό της περικοπής που αντιστοιχούσε στο χρονικό διάστημα αυτό (από 01.08.2012 έως 31.12.2012). Ενόψει αυτών, και σύμφωνα με την προαναφερθείσα από 11.11.2014 υπηρεσιακή βεβαίωση, οι αναδρομικές αποδοχές της για το χρονικό διάστημα από τον Αύγουστο του 2012 έως τον Ιούνιο του 2014, διαμορφώθηκαν ως εξής: αναδρομικά βασικού μισθού ύψους 18.935,90 ευρώ, αναδρομικά πάγιας αποζημίωσης ύψους 4.809,76 ευρώ, αναδρομικά ταχύτερης διεκπεραίωσης ύψους 3.578,80 ευρώ και αναδρομικά χρονοεπιδόματος ύψους 11.361,54 ευρώ, ήτοι συνολικό ποσό αναδρομικών αποδοχών ύψους 38.686,00 ευρώ.

Ωσαύτως, όπως προκύπτει από το προαναφερθέν έγγραφο του Τμήματος Μισθοδοσίας της Διεύθυνσης Οικονομικού του Υπουργείου Δικαιοσύνης και Διαφάνειας Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, αυτή, ως μερική συμμόρφωση προς τα κριθέντα με την 88/2013 απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 86 (παρ. 6) του Ν 4307/2014 και της κατ' εξουσιοδότηση του νόμου αυτού Κ.Υ.Α., έλαβε το ήμισυ της διαφοράς αποδοχών που προέκυψε μετά την κατάργηση των περικοπών που έγιναν με τον Ν 4093/2012 σε 36 ισόποσες μηνιαίες δόσεις. Επίσης, με την 229630/22.12.2014 αίτησή της, ζήτησε από το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Ν.Σ.Κ.) την αναγνώριση της ανωτέρω αξίωσής της.

10. Επειδή, με την κρινόμενη κοινή αγωγή τους, οι ενάγοντες προβάλλουν ότι οι διατάξεις των περιπτώσεων 13 και 14 της υποπαραγράφου Γ.1 της παραγράφου Γ' του άρθρου πρώτου του Ν 4093/2012, καθώς και της συναφούς προς αυτές, διάταξης της περ. 37 του νόμου αυτού, κατά το τμήμα που αναφέρονται στους δικαστικούς λειτουργούς, είναι αντίθετες στο άρθρο 26 του Συντάγματος (διάκριση λειτουργιών), καθώς και στις εξειδικεύουσες αυτήν (την αρχή της διάκρισης των λειτουργιών) ως προς την δικαστική λειτουργία διατάξεις των άρθρων 87 παρ. 1 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος, οι οποίες επιτάσσουν την ιδιαίτερη μισθολογική μεταχείριση των δικαστικών λειτουργών, με τον καθορισμό αποδοχών ανάλογων του λειτουργήματός τους, αντίθεση η οποία κρίθηκε αμετακλήτως με την 88/2013 απόφαση του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος. Η ανωτέρω, όμως, θέσπιση από τον νομοθέτη και η εφαρμογή από τους εκκαθαριστές αποδοχών διατάξεων, οι οποίες κρίθηκαν αντισυνταγματικές, είχε ως αποτέλεσμα να υποστούν ζημία συνιστάμενη στις αποδοχές που παρανόμως αμφότεροι στερήθηκαν, κατά το χρονικό διάστημα από 01.08.2012 έως 30.06.2014.

Ομοίως, ισχυρίζονται ότι η διάταξη του άρθρου 181 του Ν 4270/2014, όπως συμπληρώθηκε με το άρθρο 86 παρ. 6 του Ν 4307/2014, με την οποία προβλέπεται η μερική (κατά το ήμισυ) καταβολή της διαφοράς αποδοχών που προέκυψε μετά την κατάργηση των περικοπών που έγιναν με τον Ν 4093/2012, αντίκειται τόσο στο δικαίωμα δικαστικής προστασίας του άρθρου 20 του Συντάγματος, όσο και στο άρθρο 6 της Ε.Σ.Δ.Α., δεδομένου ότι με την εν λόγω διάταξη επιχειρείται μερική κατάργηση ήδη αναγνωρισθεισών με αμετάκλητη δικαστική απόφαση απαιτήσεων και ως εκ τούτου είναι ανεφάρμοστη. Προς αποκατάσταση της ζημίας που υπέστησαν από την ανωτέρω αιτία, ζητούν ο καθένας χωριστά, κατά περιορισμό της συνολικής αξίωσής τους, λόγω μερικής συμμόρφωσης του εναγομένου Ελληνικού Δημοσίου, συνολικώς ο πρώτος ενάγων το ποσό των 18.955,33 ευρώ και η δεύτερη ενάγουσα το ποσό των 19.343,00 ευρώ. Ειδικότερα, κατά το αγωγικό αίτημά τους, εν μέρει καταψηφιστικού και αναγνωριστικού χαρακτήρα αιτούνται όπως υποχρεωθεί το Ελληνικό Δημόσιο να καταβάλει επιμεριστικώς στον καθένα, νομιμοτόκως, το ποσό των 6.000,00 ευρώ, το υπολειπόμενο δε ποσό από τη συνολική αξίωση του καθενός ανερχόμενο σε 12.955,33 ευρώ και 13.343,00 ευρώ αντίστοιχα, αναγνωρισθεί ότι τους οφείλεται υπ' αυτού νομιμοτόκως. Σχετικά με την παραγραφή της αξίωσής τους, υποστηρίζουν ότι αυτή (η παραγραφή) διακόπηκε με την κατάθεση των 230158 και 229630/22.12.2014 αιτήσεών τους προς το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους.

11. Επειδή, σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στη μείζονα σκέψη, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη τα εξής: α) αμφότεροι οι ενάγοντες ήταν, κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα (από 01.08.2012 έως 30.06.2014) εν ενεργείᾳ δικαστικού λειτουργού, οι δε καταβαλλόμενες σε αυτούς αποδοχές, για την άσκηση του δικαστικού λειτουργήματός τους, μειώθηκαν, κατ' εφαρμογή των διατάξεων των περιπτώσεων 13 και 14 της υποπαραγράφου Γ.1 της παραγράφου Γ' του άρθρου πρώτου του Ν 4093/2012, καθώς και της διάταξης της περ. 37 του ίδιου άρθρου κατά το τμήμα που αναφέρεται στους δικαστικούς λειτουργούς, β) οι προαναφερόμενες διατάξεις του Ν 4093/2012, όπως δεσμευτικά κρίθηκε με την 88/2013 αμετάκλητη απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος, είναι αντίθετες στο άρθρο 26 του Συντάγματος (διάκριση λειτουργιών), καθώς και στις εξειδικεύουσες αυτήν, ως προς τη δικαστική

λειτουργία, διατάξεις των άρθρων 87 παρ. 1 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος, οι οποίες επιτάσσουν την ιδιαίτερη μισθολογική μεταχείριση των δικαστικών λειτουργών, με τη χορήγηση σε αυτούς αποδοχών ανάλογων προς το κύρος και την αποστολή του λειτουργήματός τους και, επομένως, μη εφαρμοστέες, γ) σε συμμόρφωση προς την ανωτέρω αμετάκλητη δικαστική απόφαση, θεσπίσθηκαν οι διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 181 του Ν 4270/2014, με την περ. α' της οποίας καταργήθηκαν αναδρομικά, από τότε που ίσχυσαν οι παραπάνω διατάξεις του Ν 4093/2012, ενώ με την περ. β' της ίδιας παραγράφου προβλέφθηκε η καταβολή (του συνόλου) της διαφοράς αποδοχών που απορρέει από την καταργητική διάταξη της περιπτώσεως α', για το χρονικό διάστημα από 01.08.2012 έως τη δημοσίευση του ανωτέρω νόμου, δ) με τις διατάξεις της περ. στ' της παρ. 1 του άρθρου 181 του Ν 4270/2014, όπως αυτή προστέθηκε με το άρθρο 86 παρ. 6 του Ν 4307/2014, καθώς και της περ. ζ' της ίδιας παραγράφου, όπως αναριθμήθηκε και αντικαταστάθηκε με το άρθρο 86 παρ. 7 του Ν 4307/2014, προβλέφθηκε ότι οι διαφορές αποδοχών που προκύπτουν από τη διάταξη της περ. α', για το χρονικό διάστημα από 01.08.2012 έως και 30.06.2014, θα καταβληθούν μόνο κατά το ήμισυ (δηλαδή δεν θα καταβληθεί ποσοστό 50%) και ε) με την 127/2016 απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος, κρίθηκε ότι οι ανωτέρω διατάξεις του άρθρου 86 παρ. 6 και 7 του Ν 4307/2014, κατά το μέρος που αφορούν τους δικαστικούς λειτουργούς αντίκεινται στις διατάξεις του άρθρου 26 του Συντάγματος, καθώς και στις εξειδικεύουσες αυτήν, ως προς την δικαστική λειτουργία, διατάξεις των άρθρων 87 παρ. 1 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος και ότι, ως εκ τούτου, εφαρμοστέες, για τον προσδιορισμό των αποδοχών των δικαστικών λειτουργών, είναι οι διατάξεις της ανωτέρω παρ. 1 του άρθρου 181 του Ν 4270/2014, όπως είχαν αρχικώς πριν τροποποιηθούν με το Ν 4307/2014. Ενόψει όλων αυτών, το Δικαστήριο κρίνει, κατ' αρχάς, ότι η κρινόμενη κοινή αγωγή, κατά το εκτιθέμενο ιστορικό και αίτημα, είναι νόμω βάσιμη, ερειδόμενη στο άρθρο 105 του Εισ.N.A.K., αφού η θέσπιση των διατάξεων των περιπτώσεων 12, 14 και 37 της υποπαραγράφου Γ.1. της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του Ν 4093/2012, με τις οποίες ορίσθηκε μείωση των αποδοχών των δικαστικών λειτουργών από 01.08.2012 και η, κατ' εφαρμογή τούτων, περικοπή των αποδοχών των εναγόντων, αναδρομικά, από 01.08.2012 έως 30.06.2014, αλλά και των διατάξεων του άρθρου 86 παρ. 6 και 7 του Ν 4307/2014, με τις οποίες ορίσθηκε ότι η διαφορά των αποδοχών αυτών θα καταβληθεί μειωμένη, κατά το ήμισυ, συνιστούν παράνομη συμπεριφορά των οργάνων του εναγόμενου Ελληνικού Δημοσίου, η οποία θεμελιώνει, κατ' αρχήν, υποχρέωση τούτου προς αποζημίωση.

Περαιτέρω, λαμβάνοντας υπόψη όσα έγιναν δεκτά στη σκέψη 8 της παρούσας, σχετικά με την παραγραφή της ένδικης αξίωσης, και λαμβάνοντας υπόψη ότι οι ενάγοντες έλαβαν πλήρη γνώση του ύψους της μείωσης των αποδοχών τους, δυνάμει των διατάξεων των περιπτώσεων 13 και 14 της υποπαραγράφου Γ.1 της παραγράφου Γ' του άρθρου πρώτου του Ν 4093/2012, κατά τον χρόνο καταβολής της μισθοδοσίας του 1ου δεκαπενθημέρου του μηνός Ιανουαρίου 2013, ήτοι την 01.01.2013, κατά την ημερομηνία αυτή (01.01.2013) άρχισε να τρέχει ο χρόνος της παραγραφής της αξίωσής τους.

Ακολούθως, η παραγραφή αυτή διακόπηκε, με την κατάθεση στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους στις 22.12.2014 των 230158 και 229630/22.12.2014 αιτήσεών τους. Δεδομένου, όμως, ότι δεν προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου της δικογραφίας ότι το Ν.Σ.Κ. αποφάνθηκε, με την έκδοση σχετικού

πρακτικού επί των ανωτέρω αιτήσεων, έως το χρόνο έναρξης ισχύος του άρθρου 143 περ. γ' του Ν 4270/2014 (ήτοι την 01.01.2015, κατ' άρθρο 183 παρ. 2 εδάφιο γ' του ίδιου νόμου), στην προκείμενη περίπτωση εφαρμόζεται, σύμφωνα με την ειδική διάταξη του άρθρου 183 παρ. 2 εδάφιο γ' περίπτωση ββ' του αυτού νόμου, η ως άνω διάταξη και, ως εκ τούτου, η παραγραφή που διακόπηκε άρχισε να τρέχει εκ νέου μετά την πάροδο έξι μηνών (ήτοι από τις 01.07.2015) από την ανωτέρω ημερομηνία (από τις 01.01.2015). Επομένως, εφόσον η υπό κρίση αγωγή ασκήθηκε στις 19.12.2017 και επιδόθηκε στο εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο στις 22.12.2017 (βλ. την 8747β/22.12.2017 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Αθηνών, Τρύφωνα Χιουτέα), το Δικαστήριο κρίνει ότι οι αξιώσεις των εναγόντων δεν έχουν παραγραφεί.

12. Επειδή, εκ των προεκτεθέντων έπεται ότι οι ενάγοντες υπέστησαν ζημία από τις προαναφερθείσες παράνομες πράξεις των οργάνων του εναγομένου Ελληνικού Δημοσίου, για την αποκατάσταση της οποίας δικαιούνται να λάβουν αποζημίωση, η οποία πρέπει να είναι πλήρης, ώστε να ικανοποιεί την επιταγή του άρθρου 88 του Συντάγματος και να περιλαμβάνει τόσο τη ζημία που υπέστη η υπάρχουσα πριν από την παράνομη πράξη ή παράλειψη των δημοσίων οργάνων περιουσία τους, όσο και τη ζημία που υπέστησαν αυτοί με τη στέρηση, εξαιτίας της παράνομης πράξης ή παράλειψης, παροχών, τις οποίες μετά πιθανότητας κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις, θα αποκόμιζαν, εάν δεν είχε μεσολαβήσει η παράνομη αυτή πράξη ή παράλειψη. Επομένως, η αποζημίωση των εναγόντων πρέπει να περιλαμβάνει, κατ' αρχήν, το σύνολο των αναδρομικών αποδοχών, τις οποίες μη νομίμως και κατά παράβαση των ανωτέρω αντισυνταγματικών διατάξεων αυτοί στερήθηκαν, κατά το χρονικό διάστημα από 01.08.2012 έως 30.06.2014, καθοριζομένη καθ' ύψος, επιμεριστικώς κατ' αντιστοίχιση των εναγόντων στα ποσά των 18.955,33 ευρώ και 19.343,00 ευρώ, διοθέντος ότι κατά τα προκύπτοντα από την από 11.11.2014 υπηρεσιακή βεβαίωση του αρμόδιου υπαλλήλου του Τμήματος Μισθοδοσίας της Διεύθυνσης Οικονομικού του Υπουργείου Δικαιοσύνης, το συνολικό ποσό των οφειλόμενων σε καθένα από τους ενάγοντες αναδρομικών αποδοχών για την εν λόγω περίοδο ανέρχεται στο ποσό των 37.910,66 ευρώ και 38.686,00 ευρώ, έναντι των οποίων, όπως προκύπτει από το 7867/31.1.2018 έγγραφο του τμήματος Μισθοδοσίας της Διεύθυνσης Οικονομικού του Υπουργείου Δικαιοσύνης Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων αυτοί ικανοποιήθηκαν κατά το ήμισυ υπό του εναγομένου, ως εκ της μερικής συμμόρφωσής του προς τα κριθέντα με την 88/2013 απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου.

13. Επειδή, κατ' ακολουθίαν πρέπει να γίνει δεκτή η ένδικη αγωγή και εκ της παραδοχής αυτής α) υποχρεωθεί το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο να καταβάλει επιμεριστικώς στους ενάγοντες το ποσό των 6.000,00 ευρώ, νομιμοτόκως, και β) αναγνωρισθεί η υποχρέωση αυτού (Ελληνικού Δημοσίου) να καταβάλει στον πρώτο ενάγοντα το ποσό των 12.955,33 ευρώ και στη δεύτερη ενάγουσα το ποσό των 13.343,00 ευρώ, νομιμοτόκως, με επιτόκιο 6% ετησίως (άρθρο 21 του δ/τος της 26.6/10.7.1944 «περί Κώδικος των Νόμων περί δικών του Δημοσίου» Α 139, βλ. και Α.Ε.Δ. 25/2012), από την επίδοση της αγωγής στις 22.12.2017 έως την πλήρη εξόφληση, αφού αφαιρεθούν εξ αυτών των ποσών οι νόμιμες κρατήσεις. Τέλος, κατ' εκτίμηση των περιστάσεων το Ελληνικό Δημόσιο πρέπει να απαλλαγεί από τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων (άρθρο 275 παρ. 1 τελ. εδ. ΚΔΔ).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δέχεται την αγωγή.

Υποχρεώνει το Ελληνικό Δημόσιο να καταβάλει επιμεριστικώς στους ενάγοντες το ποσό των 6.000,00 ευρώ δι' αφαίρεσης των νομίμων κρατήσεων, νομιμοτόκως, από την επίδοση της αγωγής τους (22.12.2017), μέχρις εξόφλησης.

Αναγνωρίζει, ωσαύτως, την υποχρέωση του Ελληνικού Δημοσίου να καταβάλει: I. Στον πρώτο ενάγοντα το ποσό των 12.955,33 ευρώ και II. στη δεύτερη ενάγουσα το ποσό των 13.343,00 ευρώ δι' αφαίρεσης των νομίμων κρατήσεων, νομιμοτόκως σε αμφότερες τις περιπτώσεις, από την επίδοση της αγωγής (22.12.2017), μέχρις εξόφλησης.

Απαλλάσσει το Ελληνικό Δημόσιο από τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ